

РЕЙ БРЕДЪРИ ОГЛЕДАЛОТО

Превод от английски: Крум Бъчваров, 1999

chitanka.info

Мили Боже, сигурно има хиляди начини да разкажа за тези две дами. Когато бяха момичета в жълти рокли, те можеха да стоят и да решат косите си, като се гледат една друга. Ако животът беше огромен швейцарски часовник, те бяха най-веселите кукувички, които едновременно изскачаха от две врати и всяка от тях съобщаваше точното време, без да губят нито секунда помежду си. Премигваха така, сякаш някакъв скрит зад кулисите велик магьосник ги теглеше на един конец. Носеха едни и същи обувки, накланяха глави в една и съща посока и провлачваха ръце като бели панделки по въздуха, през който се носеха. Две бутилки студено мляко, две нови-новенички монети не можеха да си приличат повече. Винаги, когато се появяваха на училищните балове, танцуващите се заковаха на място и ахваха, сякаш някой изведнъж е изсмукал въздуха от залата.

„Близначките“ — така ги наричаха всички. Не споменаваха никакви имена. Какво значение имаше, че се казват Уайчърли — отделните части бяха взаимозаменяеми, човек не обича само една от тях, а цялото. Близначките, близначките, как се носеха по огромната река на годините като две маргаритки, хвърлени във водата.

— Ще се омъжат за царе — казваха хората.

Но те седяха на верандата си в продължение на двайсет години и бяха също толкова част от парка, колкото и лебедите, човек виждаше повдигнатите им и наведени напред лица като зимни призраци в тъмната нощ на киносалона.

О, някога в живота им имаше мъже или по-скоро мъж. Използвам думата „живот“ в единствено число, защото множественото не отговаря на тяхната еднаквост. От време на време някой им подаваше шапката си, само за да му я върнат, докато го изпращат на вратата. Човек можеше да чуе по-голямата сестра да казва: „Ние търсим близнаци! Имаме по две от всички неща в къщата, кревати, обувки, шезлонги, тъмни очила и колко прекрасно ще е, ако си намерим близнаци, защото само близнаци ще разберат какво е да си индивид и огледално отражение...“

По-голямата сестра. Родена девет минути преди по-малката и с божественото право на царица във вените си. „Сестро, направи това, сестро, направи онова!“

— Аз съм огледалото — казваше Джулия, по-малката, когато беше двайсет и девет годишна. — О, винаги съм го знаела. Всичко се е

паднало на Корал — умът, езикът, красотата...

— Вие двете сте като две фунийки сладолед.

— Не, вие не виждате онова, което виждам аз. Моите пори са поголеми, кожата ми е по-червена и лактите ми са груби. Корал казва, че моите били като шкурка, а нейните като талк. Не, тя е личността, а аз само стоя тук и правя каквото прави тя, като огледало, но винаги съм знаела, че не съм истинска, че съм само много светлинни вълни, оптична измама. Всеки, който ме удари с камък, ще бъде сполетян от седем години лош късмет.

— Вие двете ще се омъжите напролет, несъмнено!

— Корал може би, но не и аз. Аз ще ходя да готвя, когато Корал има главоболие, и ще правя чай, което ми е вродена дарба, правенето на чай.

Градът помни, че през 1943-та се появи мъж, при това изобщо не в живота на Корал, а на по-малката Джулия.

— Беше като сирена онази вечер, когато Джулия доведе вкъщи своя младеж. Помислих си, че фабриката за кожи се е подпалила. Излязох на верандата полугол от ужас. А там беше Корал и крещеше на младежа отгатакъ ливадата, молеше земята да я погълне, Джулия се криеше зад вратата, а младежът просто стоеше там и шапката му лежеше на мократа трева. На следващата сутрин видях как Джулия тайно се измъкна, грабна я и се втурна обратно вътре. След това не виждах близначките, хм, цяла седмица, а после пак си бяха там, отново се носеха като лодки по тротоара двечките, но след този случай винаги познавах коя е Джулия — да, само като я погледнеш в лицето, можеш да познаеш коя е Джулия.

Едва миналата седмица двете навършиха четирийсет, голямата и малката Уайчърли. Трябва да е имало нещо в този ден, който започна толкова бързо и шумно, че можеше да чуеш ясения му звук чак в отсрещния край на града.

Тази сутрин Джулия Уайчърли се събуди и не си вчеса косата. На закуска по-голямата погледна във вярното си огледало и попита:

— Какво е станало с гребена ти?

— С гребена ми ли?

— Косата ти, косата ти е като разплетена дамаджана. — По-голямата повдигна изящните си порцеланови ръце към собствената си прическа, която приличаше на злато, изпредено и запоено за

царствената ѝ глава, нито една плитка не стоеше накриво, нито един косъм не стърчеше, не се виждаше дори съвсем мъничко парче кожа. Беше толкова чиста, че миришеше на спирт за горене. — Дай да те среща. — Но Джулия се изправи и излезе от стаята.

Същия следобед се откъсна още една нишка.

Джулия излезе в града сама.

Хората по улицата не можеха да я познаят. Естествено, след като четирийсет години си ги виждал все заедно като чифт изискани обувки. Хората навсякъде правеха онова леко движение с глава, което означаваше, че очакват да плъзнат поглед от единия образ към неговото абсолютно копие.

— Кой е? — попита дрогеристът, сякаш го бяха събудили в полунощ и надничаше през вратата. — Искам да кажа, ти ли си, Корал, или е Джулия? Да не би Джулия или Корал да е болна, Джулия? Искам да кажа — по дяволите! — Той говореше високо, все едно че приказваше по телефон и връзката беше лоша. — Е?

— Тук е... — По-малката близначка трябваше да млъкне, за да се почувства и да се види в лъскавия буркан, пълен със зелен ментов сок. — Тук е Джулия — каза тя, сякаш отвърщаше по телефона. — И искам, искам...

— Да не би Корал да е починала, Боже мой, какъв ужас, какъв ужас! — извика дрогеристът. — Бедно дете!

— О, не, тя си е вкъщи. Искам, искам... — Джулия навлажни устни и протегна ръка като пара във въздуха. — Искам червена боя за косата си, с цвят на морков или домати, всъщност не, с цвят на вино, да, вино. Струва ми се, че така повече ще ми харесва. Вино.

— Две опаковки, разбира се.

— Какво, какво?

— Две опаковки боя. По една за двете ви, нали?

Джулия изглеждаше така, сякаш можеше да отлети, толкова приличаше на глухарче, после каза:

— Не. Само една опаковка. За мен е. За Джулия. За самата мен.

— Джулия! — извика Корал към вратата, когато Джулия се върна от разходката си. — Къде беше? Когато избяга, си помислих, че може да те сгази кола, да те отвлекат или да ти се случи някакво друго ужасно нещо! Мили Боже! — По-голямата сестра млъкна и тежко се облегна на перилата на верандата. — Косата ти, твоята прекрасна

златна коса, беше деветдесет и девет сантиметра. — Тя зяпна жената, която се завъртя и направи реверанс на пътеката. — Джулия, Джулия, Джулия! — изпищя Корал.

— Това е цвят на вино — каза Джулия. — И сега... о... сега е на моята глава!

— Джулия, слънцето, ти си излязла без шапка и не си обядвала, не си си изяла обяда, това е причината. Дай да ти помогна. Сега ще идем в банята и ще измием този ужасен цвят. Цирков клоун, ето какво си!

— Аз съм Джулия — каза по-малката сестра. — Аз съм Джулия и виж... — Тя отвори пакета, който носеше под мишница, и извади от него рокля, ярка като лятна трева, зелена, за да подчертава косата ѝ, зелена като дърветата, зелена като очите на всяка котка от наши дни та чак до времето на фараоните.

— Знаеш, че не мога да нося зелено — рече Корал. — Хвърляш на вятъра наследствените ни пари като купуваш такива рокли.

— Една рокля.

— Една рокля ли?

— Една, една, една — тихо и усмихнато заповтаря Джулия. — Една. — Тя влезе вътре, за да я облече, и застана в коридора. — И чифт нови обувки.

— С изрязани пръсти! Смехотворно!

— Ако искаш, можеш да си купиш точно такива.

— Няма!

— И такава рокля.

— Ха!

— А сега — каза Джулия — е време за чай, канени сме у Апълманови, забрави ли? Хайде.

— Не говориш сериозно.

— Чаят е много хубав и днес е чудесен ден.

— Не и докато не си измиеш косата!

— Не, не, и през следващите шест месеца даже ще я оставя да порасне, за да стане съвсем сива.

— Шт, съседите — извика Корал и после по-тихо прибави: — Косата ти не е сива.

— Да, сива е като мишка и ще я оставя да порасне, боядисваме се от толкова години.

— Само за да подчертаваме естествените си нюанси, нюансите!
Отидоха на чай заедно.

След това събитията се развиха бързо: след първия взрив дойде втори, трети, четвърти, цяла върволица от фойерверки. Джулия си купи шапки с широки периферии и цветя, Джулия използваше парфюм, Джулия надебеля, Джулия посивя, Джулия излизаше по цели ноци и си нахлузваше ръкавиците като работник, на когото предстои привлекателна работа в леярната.

Ами Корал?

— Нервна съм — каза Корал. — Нервна, нервна, нервна. Вижте ѝ чорапите, целите на бримки. Вижте ѝ размазаното червило, а ние винаги сме били спретнати, вижте ѝ бузите, няма никаква пудра по луничките и косата ѝ е като мръсен сняг. Нервна, нервна, ох, нервна съм.

— Джулия — накрая каза тя, — чашата преля. Повече не искам да ме виждат с теб.

— Джулия — месец по-късно каза тя, — събрах си багажа. Наела съм стая с пълен пансион при госпожа Апълман, където можеш да ми се обаждаш, ако имаш нужда от мен. О, ти ще ми се обаждаш, ще идваш да хленчиш и хич няма да ти е лесно да ме уговориш да се върна.

И Корал отплава като голяма бяла лодка в морето на летния следобед.

Следващата седмица имаше гръмотевична буря. Най-голямата зелена мълния разцепи небето и се заби като юмрук в центъра на града, събори птиците от гнездата им като обезумели конфети, даде на света три деца с по две седмици по-рано от определеното време и попречи на стотици женски разговори в тъмни домове по средата на препускането им из грехове, мъчения и домашни мелодрами. Мълнията, която подскочи обратно към небето на милиарди части, не представляваше нищо в сравнение със статията във вестника на следващата сутрин. В нея пишеше, че същия този ден Хенри Кръмит (мъжът, прегърнал през рамо дървения индианец пред магазина за пури) щял да се жени за някоя си Джулия Уайчърли.

— Някой ще се жени за Джулия!

И Корал седна, ахна, засмя се и после отново ахна, поразена от тази невероятна лъжа.

— Какво? С нейните разпрани шевове, мръсни чаршафи, ужасна бяла коса, неоскубани вежди и разкривени обувки? Някой щял да сключва брак с Джулия? О, о!

Но само за да задоволи любопитството си, този следобед тя намина покрай малката черква и с удивление видя житото във въздуха и шепата хора, които викаха и се смееха. И после от черквата излезе Хенри Кръмит, а под ръка го държеше...

Жена със стройна фигура, жена, облечена с вкус, с красиво фризирана златиста коса без нито една луничка или люспица пърхот, жена с прави ръбове на чорапите, с добре очертано червило по устните и пудра по бузите като първи сняг в началото на прелестна зима.

И когато минаваха покрай нея, по-малката близначка погледна и видя по-голямата си сестра. И спря. Всички спряха. Всички зачакаха. Всички затаиха дъх.

По-малката сестра пристъпи напред и се вгледа в лицето на тази друга жена от тълпата. После, сякаш се оглеждаше в огледало, поправи булото си, начерви устните си и си сложи пудра — изящно, внимателно, без никаква следа от бързане. След това каза на огледалото или поне сигурни източници твърдят, че била казала:

— Аз съм Джулия, ти коя си?

И после имаше толкова много жито, че никой не видя нищо, докато автомобилите не потеглиха.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.